

en Henvendelse maatte betegnes som Adresse, ikke skulde udelukke den.

Forslaget gaar efter Ordlyden ud paa, at ethvert Andragende skal tilstilles det Udvalg, hvortil Indbringeren begærer det overgivet, saaledes at Indbringeren i den Henseende skulde have Afgørelsen. Men vi have dog ment, at det var naturligt ikke at give ham denne Frihed, men i saa Henseende at lade Andragendets Indhold være afgørende, saaledes at et Andragende, som vedrører et Emne, der omfattes af et Lovforslag, som er Genstand for Behandling i Tinget, skulde henvises til det Udvalg, der behandler det paagældende Lovforslag. Det er jo ogsaa i fuld Overensstemmelse med den nugældende Praksis, og det er altsaa den, som vi efter vor Mening netop bør optage som Regel i Forretningsordenen. — Ligesom vi altsaa paa dette Punkt have ment, at det var hensigtsmæssigt at bringe Forretningsordenen i Overensstemmelse med Tingets Praksis, saaledes er der ogsaa et andet Punkt, hvor Forslaget selv gaar ud paa det samme, nemlig ved at fastslaa, at Andragender om Tingets Samtykke efter Grundlovens § 57 skulde tilstilles det staaende Udvalg for Forretningsordenen. Det finde vi ogsaa i sin Orden, men naar der saa tilføjes, at Andragender „angaaende Valgforhold“ skulde tilstilles Udvalget for Valgbrevs Prøvelse, have vi ment, at dette var der egentlig ingen Grund til at gaa ind paa, navnlig fordi det er saa usikkert, hvad der kan falde ind under Udtrykket „Valgforhold“. Det kunde eventuelt tænkes, at naar der forelaa et Forslag til Lov om en Valgordning indbragt for Tinget, ja, endogsaa Forslag til Lov om en Grundlovsændring, og der derom var nedsat et Udvalg, kunde der blive Spørgsmaal, om ikke Andragender vedrørende disse Forhold skulde henvises til Udvalget for Valgbrevs Prøvelse, hvilket vilde være mindre naturligt, da det er i sin Orden, at de henvises til det Udvalg, som er nedsat om det paagældende Lovforslag. Vi have altsaa foreslaaet en Ændring, gaaende ud paa, at Bestemmelsen om, at Andragender angaaende Valgforhold, skulde tilstilles Udvalget for Valgbrevs Prøvelse, skal udgaa. — Det sidste Ændringsforslag gaar egentlig ud paa en ved Ændringsforslaget Nr. 1 nødvendiggjort Ændring i selve Forretningsordenens § 23.

Jeg skal altsaa paa Flertallets Vegne anbefale de stillede Ændringsforslag.

Madsen-Mygdal: Som det høje Ting vil se af Betænkningen, er det Mindretal,

hvortil jeg hører, mod det foreliggende Forslag, men desuagtet skal jeg udtale om de foreliggende Ændringsforslag, at dem have vi i og for sig ikke noget imod, saadansom vi i det hele taget kunde gaa ind paa selve Hovedforslaget, vilde vi ogsaa kunne stemme for disse 5 Ændringsforslag, idet vi erkende, at de forbedre Hovedforslaget. Jeg skal derfor udtale, at vi have ikke noget imod Ændringsforslagene, idet jeg saa, senere ønsker at udtale mig om selve Hovedforslaget.

Johnsen: Jeg skal kun som Forslagsstiller bemærke, at jeg har ikke noget imod de stillede Ændringsforslag, og anbefaler dem til Vedtagelse.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Formanden: Jeg bemærker, at det sidste Ændringsforslag, under Nr. 5, som omtalt af Ordføreren, egentlig ikke er en Ændring til det foreliggende Forslag, men en selvfølgelig Ændring i Forretningsordenen.

Ændringsforslagene under Nr. 1—5 af *Udvalgets Flertal* (se Tillæg B.) vedtoges uden Afstemning.

Forslaget i den saaledes foreliggende Skikkelse sattes derpaa til Forhandling i dets Helhed.

Ordføreren (Matzen): Saaledes som det vil ses af Betænkningen, har Flertallet altsaa givet Forslaget sin Tilslutning, og vi have ment at kunne gøre dette for at bringe en bedre Regel ind i Forretningsordenen i Stedet for den, der nu er, som jo er ganske ufuldstændig. Det hedder kun i § 23, at „intet Andragende maa overgives Tinget uden gennem et af dets Medlemmer (Grundlovens § 63)“. Saa kommer der i Forretningsordenen en Bestemmelse om, at Adresser og lignende Meddelelser blive at anmelde af Formanden og uden Oplæsning at fremlægge paa Forsamlingens Bord, dog at der kan blive Spørgsmaal om, hvorvidt de skulde oplæses. Dette sidste er vist noget, som for længst er gaaet af Brug, hvorimod det var Genstand for levende Drøftelse i Rigsforsamlingen i 1849, hvorfra hele denne Bestemmelse er hentet. Vi have ment, at det nu var mest passende